

Sygn. akt II AKa 223/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2018 roku

Przewodniczący Sędzia SA – Jerzy Leder

Sędziowie SA – Hanna Wnękowska (spr)

SO (del) - Anna Wierciszewska-Chojnowska

Protokolant – sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2018 roku

sprawy S. K. s. M. i H. zd. J.,

urodzonego (...) w P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 20 marca 2017 roku

sygn. akt XVIII K 168/16

- wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

- zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie

odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa ;

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. A. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł (w tym 23% VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 20 marca 2017 roku sygn. XVIII K 168/16 skazującego S. K. apelację wniósł jego obrońca zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego wnosząc o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu polegającego na ukryciu dwóch dowodów osobistych, orzeczenie niższego wymiaru kary za pozostałe przestępstwa i orzeczenie kary łącznej w wymiarze niższym z uwzględnieniem wszystkich okoliczności łagodzących.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych należycie oceniając ujawniony materiał dowodowy. Wszystkie dowody mające znaczenie dla rozstrzygnięcia poddane zostały wnikliwej analizie a ich ocena zgodna jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Wbrew zarzutowi apelacji brak jest podstaw by z uwagi na przebyty przez świadka B. S. uraz głowy kwestionować wartość dowodową jego zeznań. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy świadek szczegółowo i konsekwentnie relacjonował przebieg przedmiotowego zdarzenia, a jego relacje zgodne są z pozostałym materiałem dowodowym w szczególności z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi na rozprawie w dniu 5 października 2016 roku. Drobne, dostrzeżone przez Sąd Okręgowy, nieścisłości w zeznaniach tego świadka dotyczące okoliczności drugorzędnych nie mogą poddać w wątpliwość prawidłowości oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu apelacji dotyczącego przestępstwa popełnionego na szkodę B. S., w którym skarżący podniósł, że opinia biegłego z zakresu antropologii B. M. wskazuje jedynie na wysokie prawdopodobieństwo sprawstwa oskarżonego, podkreślić trzeba, że Sąd Okręgowy dostrzegł tę okoliczność stwierdzając na str. 32 uzasadnienia, iż dowód ten choć nie potwierdza sprawstwa oskarżonego, w sposób oczywisty nie może go jednak wyeliminować. Dowód ten nie stanowił więc podstawy ustaleń Sądu w omawianym zakresie.

Niezasadny jest także podniesiony w apelacji zarzut dotyczący oddalenia przez Sąd wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa i oparcie ustaleń o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego – wyłącznie na opinii biegłych psychiatrów i psychologa.

Podkreślenia wymaga, że przedmiotowa opinia sporządzona została po przeprowadzeniu obserwacji sądowo-psychiatrycznej oskarżonego i – jak oświadczyli biegli na rozprawie - wykonane zostały wszystkie badania niezbędne dla oceny stanu jego zdrowia psychicznego. Opinia biegłych psychiatrów i psychologa poddana została w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wnikliwej analizie i ocenie, którą Sąd Apelacyjny podziela. W tym miejscu wystarczy podkreślić, że brak jest jakichkolwiek podstaw by kwestionować fachowość i rzetelność biegłych - podstaw takich skarżący nie wskazał.

Odnosząc się do zarzutu apelacji kwestionującego przypisanie oskarżonemu czynu kwalifikowanego z art. 176 k.k., wskazać należy że

ukrycie - w rozumieniu tego przepisu - polega na uczynieniu dokumentu niedostępnym (przynajmniej przez pewien czas) dla innych uprawnionych do korzystania z niego osób. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony przechowując w swoim mieszkaniu znalezione przedmiotowe dowody osobiste uczynił je niedostępnymi dla osób uprawnionych.

Wobec treści zarzutu i argumentacji przedstawionej w wywodach apelacji celowym jest przywołanie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r. III KK 403/11, w który stwierdzono, że typ przestępstwa ukrywania dokumentu (art. 276 k.k.), którym sprawca nie ma prawa wyłącznie rozporządzać, polega na podjęciu tego rodzaju zachowań, w wyniku których dokument znajdzie się w miejscu znanym sprawcy, nieznanym natomiast osobom, którym przysługuje prawo do rozporządzania dokumentem, choćby nie wyłącznie.

W tej sytuacji bez znaczenia są argumenty skarżącego, że oskarżony nie miał zamiaru posługiwać się przedmiotowymi dokumentami oraz, że nie przeciwstawiał się woli osób uprawnionych.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności, przy uwzględnieniu argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny podzielił dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia o winie oskarżonego.

Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe nie noszą cech rażącej niewspółmierności. Zostały orzeczone z uwzględnieniem wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, także tych, które podniósł skarżący, a okoliczności te znalazły należyty wyraz w wysokości kar.

Wobec braku potrzeby powtarzania wyczerpującej argumentacji Sądu Okręgowego wystarczy w tym miejscu wskazać na znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych czynów , wielość tych czynów oraz popełnienie ich w warunkach recydywy.

Cech rażącej niewspółmierności nie nosi także kara łączna, która została orzeczona z prawidłowym uwzględnieniem związku podmiotowo-przedmiotowego między poszczególnymi przypisanymi czynami.

Z powyższych względów Sad apelacyjny orzekł jak w wyroku.